

^(טו) וַיִּבְנוּ שָׁשׁ בּו סֵפֶר תּוֹרָה נוֹהֲגִים שְׂלָא חֻלְצִים ^(טז) עַד שֶׁיִּתְחַזְרוּ סֵפֶר תּוֹרָה ^(טז) וַיִּנְיִיתוּהוּ
^(טז) בְּהִיכָל. הגה והיו במקום שמכניסין התורה לאחר נכא לציון גואל, אבל לפי מנהג מדינות אלו שמכניסים
 התורה מיד לאחר הקריאה, אין לחלץ רק כמו בשאר ימים וחברי עצמם. ^(טז) וַיִּבְנוּ רֹאשׁ חֲדָשׁ חוֹלְצִים אוֹתָם קֳדָם
 תַּפְּלָת ^(טז) • ^(טז) מוסף. הגה ^(טז) הוא הדין בחול המועד. וְנוֹקָא בְּמָקוֹם שאומרים במוסף ^(טז) קדשת פתר, מיהו
 נוהגים לסלקם קדם מוסף ^(טז) בכל מקום (בית יוסף):

א. *אם אין לו אלא תפלה אחת * מגינת אותה שיש לו ומברך עליה, שכל אחת מצוה בפני עצמה, א מנות לח.

פֶּאֶר הַיָּמָב

ס. מוסף. עין באר היטב וכתבו בשם האר"י וז"ל אחר קריש על חזרת ספר תורה שביביל, חז"י, כפי מנהגם להקריא תורה אחרי אשר יבא ללחץ כמבאר במדיון חב"י, שכן טעוניהן. ודליל כמו שהבאר שהתחבטו בנחם צורה אש"י כיון כי לחלץ וכן תפלת וקריאת שש"ס. וכתב הפירוש שיש וכן בשם הש"ע ודחוקה שיש משימה לחלץ התפילין ימים ממוקדם לצד אחר, דחשיב בנחמים בדיקם כי, ונראה שיש ביציאת לענין זה, כיון שהוא עומד בראש תפילין והצבור כבר התחילו קריאת פה, שאין שעות לחלץ, וכן כשרגש שיש ליטור לומר הקריאה. וכתב עוד, כי שרא"י ח"י חזית חזרת מוסף חזור להקריא תפילין, ויחלץ לבית הכנסת שצריך להחפילו מוסף, וקריא שעה שיעזול לומר פה עקצום. ומדויק בקרה פה, שנראה לי שישם התפילין ראמו בחר. וכתב בשלמי צבור, מלא אמר אטור ש שישלם שמוע סוף דקרא לכתחילה יש לו לטעם, אלא זה עיקר בלמודו ולא אצטרף להתחילי הצבור הקריאה נגד ממשעתו ושעשה אט, ואין שעות לחלץ, בזה אצל ומוצה' לה' כיון קח שכתב, והמציאות תפילין במקרה יתרו גם כן במנחתא ראש חודש, כי קריאת כתב, שכן טעוניהם, ודליל כמו שהבאר באור צריקם בשם מהר"י חיים שכתב שאין כי כיון ענין שיש טעוניהם שיש טעוניהם לחלץ בראש חודש ובחל המועד אלא כי

מַעֲשֵׂה בְּרוּרָה

דע, דמשמע מדברי התאורגים ודוקא אם הטר מעצמו, שתרפה הקשר מפילא, אבל אם התיירו בידים ותור ותקנו לדעת הרמ"א לעיל בהיוון, אין צורך לתור ולברך בזה בכל גווי. וסתפקתי אם פתח התפילין כדי לבדק הפרשיות וגממאא כשרים, והינחן בתוכו ותפרן בדיו, דאפשר דצריך לתור ולברך בשמניחן לכלי עלמא, אף דהנה דעתו בשעת חליצתן לתור ולהניחן כשימצאו כשרים, משום דבאמצע תבטל שמנה שנים תפילין, רק פרשיות וכתבים, ואינו דומה לתור הקשר ואן נפקס, ותפילין כלי ציצותא אם כן שם תפילין עליהו, מה שאין כן בזה. והענין זה של להסתפק לענין ציצית, דזה פשוט אם מצא בטליתו כשהוא לבוש שאחת מציצותיו פסולין מן הדין ותקנו, צריך לתור ולברך כשילבושו, דמי כמשל להא דנפקס הקשר אחר גמר קיום המצוה, וכן מציאתו בדרך החיים, אף אם מן הדין זה כשרים אלא שרוצה להשליט חכמה על הציצת מהדרים ולתור ולברך לבדו. מיד, לכאשר נראה דזה נקרא חילוף מצותו על סמך להחיותו ואין צורך לברך שנית, וכדלעיל כיסמן ח סעיף ד בהגה"ק. אך של דלותו, דמשל נגאר השליט עם הציצית בשלמותו ולא נתבטל מנה מצותו, מה שאין כן בזה דנתבטל בינתיים מן הבגד מצות ציצית, אפשר וצורך לתור ולברך שנית לכלי עלמא, ואינו דומה לתק דבמאז בארצות החיים לעיל כיסמן ה, דאם נפקסו הציצית אחר הברכה קדם הלבישה ומטיל בן ציצית אחרים דאין צורך לתור ולברך, דשם הלא היה קדם קיום המצוה, וכמבאר בס"י סעיף קטן יב, דמשמע למד דאין דנין, מה שאין כן בזה, וצריך עיון בכל זה:

אך המתפלל בצבור (np) בודאי לא ישנה מנהגא דצבורא:

(עג) מִגֵּן אֲבִירָהּ בְּשֵׁם הַמַּלְאָכִים: (עד) מִגֵּן אֲבִירָהּ לִקְדָּשׁוֹ וְלֹא פִלְגִי: (עס) מִגֵּן אֲבִירָהּ וְשִׁי לִקְדָּשׁוֹ בְּשֵׁם לֹא וְשִׁאֲרֵי אֲהֻרָּהִים: (ש) בְּאֵר הַיִּטָּב: (שז) בְּשֵׁם: